

„Soča“ izhaja vsak četvrti in velja s pošto prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.50
Pol leta „ 2.30
Četvrt leta „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „poslanicah“ se plačuje za navadno tristočno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Glasi slovenskega političnega društva goriškega za brambo narodnih pravic.

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarnici v gosposki ulici blizu „treh kron“. — v Trstu v tobakarnici „Via della caserma 60“.

Naročnina in dopisi naj se blagovoljno pošiljajo pod naslovom: Viktor Dolenc v Gorici. — Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglašajo pri uredništvu.

Quem deus perdere vult, dementat.

„Bog oslepi onega, katerega hoče pogubiti.“ Ta resničen pregovor je treba danes obračati v prvi vrsti na Turke, v drugi na Madjare in v tretji na Angleže. Videli smo, kako oholo so Turki o svojem času odbijali vsako posredovanje velevladi, posebno pa Ruske, katero posredovanje mej turško vlado in mej vstaji in suverenimi državami bi bilo Turško saj še nekoliko let ohranilo, akopram bi bilo zdaljšanje življenja taki gnjili in barbarični državi samo na sebi nemoralen čin. Ko pa to resnico, da namreč Turčija ne zasluži daljšega življenja v Evropi, ves civiliziran svet spoznava in trdi, našli so Turki pri Madjarih toliko simpatij, kolikor jih je vredna najlepša ideja, kolikor jih zasluži le za svobodo boreči se narod. Ker pa so te simpatije same na sebi neopravičene in čez vse smešne, neopravičena in čez vse smešna so tudi sredstva, katerih se Madjari pri javljanju teh simpatij poslužujejo. Videli smo deputacijo Madjarskih visokosolcev nosečo neko staro turško sabljo v Carigrad, ki je na avstrijskih tleh žela največ, pa zasluženo sramoto; videli smo zadnje dni turško deputacijo potujočo v Pešto, slišali smo, kako so Madjarske dame in madjarski grofi poljubavali roke in na kolena padali pred vmazanimi, surovimi in barbarškimi turškimi fanatikami, kateri so morali železnici celo plačati odškodnino zaradi onesnaženja vagonov, v katerih so se vozili, kar se do danes ni slišalo še v civilizirani Evropi; — čitali smo, kako so Madjari v parlamentu interpelirali, če obstoji še Madjarország in čitali smo ministra odgovor, da to vprašanje se bo rešilo le z mečem; videli in čitali smo zadnji čas take madjarske izjave in demonstracije, koje se zamo-rejo izroditi le v glavah besnih in popolnoma obupanih ljudi.

Kako zamore torej soditi civiliziran svet o narodu, ki tako postopa? Sodil ga bode prav gotovo po pregovoru: Bog oslepi onega, katerega hoče pogubiti. Da so Madjari res oslepljeni, nad tem ni dvoma. Oni so le po simpatijah civiliziranega sveta v Avstriji to postali, česar niso nikoli zaslužili, in zdaj te simpatije tako lehkomišljeno zapravljajo; oni se imajo le avstrijskim Slovanom zahvaliti, da so dosegli vse, kar so hoteli, kajti ko bi vsi Slovani bili poslani na Dunaj svoje poslance, ne bi bila avstrijska vlada nikoli z njimi paktirala in zdaj ta mali, par milijonov broječi narod lehkomišljeno sčuva vse slovanstvo proti sebi; oni, ki brez Avstrije ne morejo živeti, zah-

tevajo zdaj od Avstrije, da se poda v največjo nevarnost, da se poda v boj proti Ruski in Turku pomaga tlačiti Slované na Balkanu, katerih bratje žive v ogromni večini v naši Avstriji.

Prav so odgovorili naši bratje Hrvatje te dni v Zagrebu, Sisku in drugod na te ogrske falstaffiade z lojalno demonstracijo in ruska himna v Zagrebu in Sisku ima več pomena, nego vse orijentalne orgije na Ogrskem. In bratje Hrvatje govorili so v imenu vseh avstrijskih Slovanov, čestili so prijatelja Ruske, zmagovalca pri Kustoci, kateremu hranimo tudi mi Slovenci na Italijanski meji največ simpatije kot prvemu branitelju avstrijskih mej proti požrešni Italiji. A to potovanje nadvojvode Albrehta ima še viši pomen za nas Slované; brez namena on nij potoval na Hrvatsko in vladni krogi hrvatski ne bi se bili vdeležili tako ostentativno te protimadjarske demonstracije, ko ne bi Albrechtovo potovanje pomenilo bližnje akcije v porazumu z Rusijo in na korist slovanstvu. Mi smo zdaj preverjeni, da vsa ta potovanja visokih vojaških poveljnikov tukaj na jugu niso prazna slama, ampak da se Avstrija v resnici pripravlja na važne reči, na prestop v Bosno in Hercegovino in na osvojitve onih dežel; saj nas v tem potrjujejo tudi izjave ruskih in nemških listov in sploh prijateljsko postopanje Ruske nasproti Avstriji. Mi se nadejamo, da ne bode ne treba meča, ne družega Vilagosa za rešenje ogerskega vprašanja; ampak da bode Avstrija našla zadosti moči v zvezi treh cesarjev za rešenje jutrovega vprašanja kolikor nje tiče brez Madjarov, za nastop svoje dedšine na jutrovem in za Avstriji primerno, pravo avstrijsko in ne madjarsko politiko na zunaj in doma, kajti stan, v katerega so Madjari v 10 letih pripravili Avstrijo, je neznosen in Avstrija, to je dinastija, bi morala iskati prilike, ko bi se zdaj ne ponujala taka lepa, da Madjarom nekoliko pristriže plafute.

Vidi se torej iz vsega postopanja Madjarov, da je ta narod v zadnjem času zabrel na krivo pot in da ga nij mogoče več spraviti na pravo, dokler se ne strezne in strezniti ga morejo le fakta, katera mu dokažejo, da se Madjarov nihče več ne boji, posebno pa Slovani ne, kar bi moralo biti Ogrom že dobro znano.

Kot tretji zaslepljen narod imenovali smo Angleže. Ti zadnji so sicer skoz in skoz pametni in praktični ljudje, toda angleška politika njima uže dolgo več nobenega višega etičnega cilja, nobenega moralnega nagona; ona je politika interesov in brezsrčne brezobzirnosti, politika najgršega egoizma. Tudi Angleži so se segreli za Turke, ampak uzrok te ne-

naravne toplote bili so edino le materialni interesi; Angleži, ki zgube s padom Turčije velikansko dosti denara in zaslužka, ti Angleži niso noreli in z vmazanimi Turki malikovali: a intrigovali so, dokler je šlo, da bi le Rusijo plašili pred odločilnimi koraki.

A ker jim je vsa intriga spodletela, bodo zdaj prav po židovsko barantali, da saj prazni ne odidejo pri delitvi turškega carstva in sliši se celo, da hočejo Angleži posesti Egipt in Carigrad. Pa vse to bo težko slo, kajti v Egipt škeli, in po vsej pravici, tudi Francoska in drugim velevladim tudi ne bo po volji, da si Anglež prisvoji prav vsa trgovska pota. Temveč pa je gotovo, da državniki nemški, avstrijski, ruski, francoski morajo sprevideti, da je za evropsko splošno trgovino in obrtnijo prepotrebna reč, da se Angležem ta velikanski monopol izvije iz rok in da se Angležki v prvi vrsti zapre pot v Levanto in sploh v one kraje, kder po naravi tiče trgovina omenjenim 4 najmočnejšim evropskim državam, kajti še misliti nij mogoče, da bi posebno pa obrtnija avstrijska mogla napredovati, dokler bodo Angleži tam dol na Balkanu edini prodajalci in barantavci. V očigled torej vitalnim interesom vseh kontinentalnih držav, ki so vse naravno nasprotne angleškemu monopolu in v očigled brezmožnosti, torej nestrpljivi politiki te države, je mogoče, da se Angleži oslepljeni po prevelikem egoizmu čez morda ne dolgo prav do dobrega spečejo in da proti sebi naščujejo mogočne velevladi, katere lahko dokažejo Angležem, da Albion njima posebne pravice do gospodarstva svetovnega.

Imenovali smo torej 3 narode, kateri utegnejo vsled rešenja jutrovega pitanja doživeti kako ponižanje, to je ti trije narodi utegnejo po Evropi sprejeti sodbu, da se morajo pomakniti nazaj v one meje, katere jim pristujejo po naravi in kakoršne tirja svoboda in interes drugih narodov.

Vse to se mora vršiti, posebno ker Slovan zah-teva zdaj svoj legitimni delež od mačeha Evrope, in ker je naravno, da se osoda maščuje nad zatiralci in sebičnejši. Zaslepljeni narodi nočejo spoznati te resnice, a čutijo jo instinktivno in zato v svoji desperaciji počenjajo vse le iz strasti, vse le iz velike bojznosti in kadar se človek preveč boji, pamet zgubi.

Mi pa Slovani instinktivno čutimo, da nas Bog še nij oslepil, temveč da je prihodnost naša in da je uže napočila naša zarja.

LISTEK.

C V E T J E.

(Nabral Mozirski.)

Oto Veliki prišedši iz Italije in zopet slovo jemaje od jokajoče svoje matere Matilde: „O mati, s čim zamorem vaše solze poverniti!“

Oto veliki: „Dokler jaz s tem mečem gospodirim, morate papeža Leo čestiti.“

Ko se je Miroslavu I. povedalo, da se je eden križanec kristijanstvu odpovedal in pristopil k Turkom: „Kako bi zamogli v takej družbi srečni biti? Préstop teh brezbožnikov je bil potreben, s tem se je vojska izčistila!“

Miroslav I. pred bitko: „Jutri bodemo z božjo pomočjo šotorili v sultanovem vertu, tam se bodemo dobro okrepčali; a nobeden ne sme ropati.“

Guido Suzanski izmej Konradovih sodnikov: „Konrad se nij pregrešil s tem, da se je trudil svojo očetovo deželo zopet pridobiti; z vjetnikom milo ravnati terja božja in človeška postava.“ Konrad: „Pred Bogom sem kot grešnik zaslužil smrt; tukaj me pa krivično sodite. Vprašam vse kneze sveta; ali zasluži isti smrti, kateri se bori za narodove pravice?“

Bazelski škof je dejal Rudolfu, ko je cesar po-

stal: „Bog sedi trdno na svojem dvoru, in če sede Rudolf gor.“

Nadškof Kölnski Gregorju X.: Ta kralj je veren, čestitelj cerkva, branitelj pravičnosti, izgledne pobožnosti, po lastni moči mogočen, pred Bogom priljubljen, telesno utverjen in srečen v boju proti nevernikom.“ Rudolf boreč se z Otokarjem: „Jaz nimam zakladov; ves denar, kojega imam, obstoji iz malo penezev; a gospod, kateri mi je dosedaj pomagal, bode v bodoče tudi za me skerbel.“

Rudolfa je nekega dne berač za miloščino nagovoril rekoč, da je Adamove žlahte. Rudolf mu je na to dal velik žakelj in v njem penez ter dejal: „Zdaj idi in vsak tvoje žlahte naj ti toliko da in zadosta bodeš imel.“

Otokar: „Le malodušen človek bode dežele, kakor so Avstrijska, Štajerska in Koroška na Švabsko pošiljal. Rudolf naj pride sam po nje!“

Nek pisatelj pravi o Švicarjih: „Ta narod živi v mnogih vaséh; hiše so navadno po stari nemški navadi zidane na travnikih in lepih gričih. Oni imajo stare običaje, in teh se vedno drže. Vse novo jim nij po volji.“

Miroslav Lepi pred bitko v Mühldorfu: „Jaz sem za to reč več vdov in sirot napravil in tako kristijanom veliko slabega učinil; zato nočem od boga še odstopiti.“

Predno so Ludovika bavarskega kronali, peli so

duhovniki. „Vidite, kralj vojnih trum je prišel, v njegovih rokah je kraljevstvo, moč in gospodarstvo!“

Ko je Kolumb stopil v Ameriki na zemljo, dejal je: „Vsegamogočni, večni Bog, kateri si s tvojo besedo ustvaril nebo, zemljo in morje, hvala in čast naj bode Tvojemu imenu!“

Kolumb, ko so mu hoteli verige odvzeti, v koje je bil vkovan: „Ne pustim. Veličanstva so mi pismeno vkazala Bivadillavemu ukazu vbogati; hočem verige nositi v spomin hvaležnosti in plačila.“

Maksimilijanovo geslo: „Bodi zmeren!“

Ko je Maksimilijan z velikim spremstvom šel v Gent snubit lepo burgundsko Marijo, bilo je na raznih zastavah napisano: „Ti si naš vojvoda, bij našo bitko!“ Ko je prisegal, moral je zvoniti, da je Gent in dežela zvedela, da je prisegel.

Maksimilijan: „Francoski kralj kraljuje nad osli, kajti oni nosijo, kar jim nalaga; kralj Angleški nad angeli, ker vse ukaze voljno spolnujejo; jaz pa kraljujem nad kralji, kajti moji knezi vbogajo le toliko, kakor se jim poljubi.“

Cesar Maksimilijan vrnivši se iz Augsburga. „Dobro živi, drago, zvesto, ljubo mesto s tvojimi po-božnimi meščani, ne bodemo se več videli!“

Filip II. je svojemu očetu pri neki priliki daroval srce, napravljeno iz samih dijamantov. Karl V. je pri izročitvi jokajoč dejal: „Bog vzemi to sluznjo od

Vojna za osvobojenje Jugoslovanov.

Evropske bojišče.

Minoli teden bojevali so se Rusi in Rumunci proti Turkom ob Donavi. Silne važnosti je, da je pri bombardiranju Braile največja turška oklepna ladja na Donavi razpočila. Jedna ruska bomba zadela in sterla je namreč parni stroj, vnela se je vsled tega shramba smodnika in ladja in 200 Turkov je poginilo. Turci so bombardirali tudi Oltenico naproti turškemu Turtukaju mej Ruščukom in Silistrijo in skušali so stopiti na suho, a bili so prisiljeni umakniti se. Isto tako skušali so Turčini na Rumunsko pri Djurdjevem a brez uspeha, kajti hrabri Rumunci postavili so se jim krepko v bran ter jih zopet zapodili čez Donavo. Iz Vidina bombardirali so še naprej Kalafat; rumunske tukajšnje baterije so jim dostojno odgovarjale, vsled česar so pogorele vse turške ladje v vidinske luki. Poroča se iz Carigrada, da so tudi Rusi poskušali prestopiti dolajo Donavo, da so pa bili nazaj verženi. Turki monitorji izgubili so vso pogumnost in nočejo zopet bližati se Braji; da, ruske ladje šle so uže čez Donavo in so proderle v kanal pri Mačin-u naproti Braji ter odpeljale od tam mnogo turškega premoga, brez da bi se bili upali turški monitorji jim to zabraniti. Veliki knez Nikolaj Nikolajevič, verhovni poveljnik ruske vojske, dospel je v Plojești, kamor je došel tudi rumunski knez Karol. Vse kaže, da utegnejo v prav kratkem času Rusi prestopiti Donavo, potem pa utegnejo tudi brez ustavljanja prodirati proti Balkanu in Adrianopol-u. Kakor smo uže enkrat izrazili, branili bodo Turci z vso silo železnično progo Cernavoda-Kistendže, katero morajo Rusi vsakako vdobiti v svojo oblast. Vsled vsega tega ponujala se nam bode v kratkem prilika poročati o hudih bojih ob Donavi in v Bulgariji.

Azijatsko bojišče.

V Aziji so Rusi zopet napredovali. Iz Bajazida proderli so uže čez Diadin do Hamurja in poseli so tudi mesto Kagisman mej Karsom in Diadinom ter se je na ta način zjednila Erivanska z Aleksandropeljsko vojsko. Isto tako dospeli so Rusi tudi do Ardahana. Zadnjič smo izrekli slutnjo, da utegnejo Rusi tudi proti Batumu ob Črnem morji prodirati, ko hitro dospejo druge ruske čete do Ardahana in Karsa. Danes nam uže dohajajo vesti, da so se Rusi močno bili s Turci pri Batumu. Turci terdijo, da so bili Rusi hudo pobiti ter zgubivši 4000 (?) mrtvih nazaj verženi, mej tem, ko je Turkov bilo mrtvih samih 8 (?). Po poročilih iz ruskega vira bili so pa Turci močno tepeni in iz svojih utvrjenih pozicij zapojeni. Turškemu poročilu se pozna, da je gola laž; tembolj verjetno pa je rusko. Kako lažnjiva so sploh turška poročila iz azijskega bojišča, svedoči naj nam to, da so Turci pred par dnevi še trosili, da niso Rusi niti ene peti še poseli turškega zemljišča v Aziji. Ta je vendar več kot bosa, katere pač niti največi turkofili ne verjamejo.

„Slavčev“ koncert v Nabrežini.

V četrtek na praznik nebohoda vršila se je v Nabrežini slavnost, kakoršne ne bi bili pričakovali. Pred vsem moramo omeniti Nabrežincev samih, ki so Slavca tako prijateljsko in tako slovesno sprejeli. Nabrežina bila je v pravem pomenu besede praznično oblečena; vihrale so narodne zastave na hišah in mlajih, posebno krasno pa je bil okinčan glavni trg, ki je bil spremenjen v prostorišče za slovesnost; na

tem prostoru postavljen je bil velik okusno sè zele-njavo, cveticami, napisi, s cesarjevo podobo in mnogimi zastavami okinčani oder, na katerem je imelo prostor nad 150 pevcev: vsi trije uходи na to prostorišče so bili okinčani s visokimi slavoloki, z napisi primernimi slovesnosti in došlim gostom v sredi prostorišča vihrala je Nabrežinska zastava na visokem jarbolu, okoli in okoli prostorišča pa je bilo vse v mlajih, oleandrih in zastavah; s kratka tako okusno in bogato okinčano prostorišče delalo bi čast vsakemu mestu: vrli Nabrežinci so sopet enkrat pokazali, da so jako vneti za narodno reč, da so gostoljubni in požrtovalni in da imajo kaj dober okus. Posebno pa so se trudili: vrli gospod župan Zaharija, g. Karl Feichtiger, g. učitelj Hrovatin in gospodje oče in bratje Tance, potem pa tudi gospé iz postaje in pa nabrežinska dekleta, katera so preskrbele mnogo kinča in opletale oder. Vsem izrečemo najtoplejšo zahvalo. Temu naj sledi popis slavnosti.

Ob 7. zjutraj so došli Slavci goriški in Nabrežino, kmalo za njimi tudi tržaški in iz Komna; ob 8 $\frac{1}{2}$ začela je glavna poskušnja za mašo, ki je trajala 1 uro; ob 10 $\frac{1}{2}$ začela je slovesna sv. maša, katere glavne momente so nabrežinski fantje markirali s pokom možnarjev. Ta pot je pelo Oberhofferjevo mašo samo 32 izbranih pevcev, a petje se je v prostorni in lepi cerkvi nabrežinski kaj lepo razlegalo. Veličasten Kyrie, slovesen Sanctus in Benedictus peli so naši Slavci kaj precizno, tako sicer, da posebno inteligentnejši del poslušalstva se nij mogel prečuditi temu res lepemu cerkvenemu petju. Slavec torej žanje svoje la-vorike tudi na cerkvenem polji. Po končane službi božji bil je skupni obed v Tancejevi gostilni, kder je bilo pevcem in gostom izvrstno postreženo. Po obedu bila je glavna skušnja za koncert in začeli so prihajati moški zbori iz tržaške okolice, namreč iz Rojana, Barkole, sv. Ivana, Skednja, Proseka in posamezni Slavci iz Trsta in iz vsega Krasa. Zbralo se jih je bilo popoldne vseh Slavecev blizo 100. Ob 5 uri popoldne je bil trg uže prenapolnjen občinstva, tako sicer, da smemo reči, da je bilo najmanj 700—800 gostov, mej katerimi mnogi prav odlični, kakor so sežanski glavar in mnogi uradniki iz Komna, Sežane in Trsta, grof Lanthieri iz Vipave, mnogi prvi trgovci iz Trsta, maoge prav elegantne dame iz raznih krajev itd. Točno ob 5 $\frac{1}{2}$ uri začel je koncert; župan nabrežinski pozdravi v imenu občine društvo „Slavec“ in došle goste, na kar nastopijo pevci in krepko zadoni „Slavčev spev“ iz kakih 100 grl. Pesem „Pri zibelki“ peli so sami goriški pevci in se je močno dopadala. Jenkovo „Strunam“ pel je proseški kvartet prav dobro. Mogočno se je odmevala Hajdrihova kompozicija „Jadransko morje“, katero so peli vsi nazoči pevci združeni tako izvrstno, da je občinstvo navdušeno tirjalo ponavljanje. Škoda, da nij bil nazoč g. Hajdrih, doživel bi bil kot skladatelj prav lep trenutek. „Patnika“ Lesinskejevega peli so goriški pevci kaj izvrstno in prav tako Schubertovo „Ko zvezd“, katero so morali ponavljati. Kar se pa tiče milega in jako v srce segajočega petja, moramo reči, da je proseški kvartet pokazal se mojstra s Hajdrihovo krasno kompozicijo „V sladkih sanjah“. Proseškemu kvartetu je pa tudi občinstvo pokazalo svoje resnično priznanje z frenetičnimi živio- in još-klici. Naravno je, da so morali proseški pevci dvakrat nastopiti in da je občinstvo še po tem zahtevalo tretji nastop. Zajčeve „Nočne stržare“ peli so zopet vsi zbori združeni in tudi ta zbor je šel gladko in urno; dopadal se je močno in se je moral ponavljati. Konečno pa je občinstvo, akopram je bil uže dovršen program, zahtevalo od Slavecev, naj zaključijo koncert s znanim in na Primorskem vdomačenim zborom Zajčevim „U boj.“ Slišati kakih 100

z največim entuzijazmom pevajočih pevcev, pazljivih na vsako malenkost, posebno pa na „piano“ in „crescendo“, kedo ne bi sam entuzijastičen postal? Faktično je, da je navdušenje doseglo svoj vrhunec, da so morali pevci ponavljati ta zbor in da bi ga bilo občinstvo prav rado še večkrat za drugoma poslušalo, ko ne bi bili pevci uže vturjeni. Po dovršenem koncertu pride na oder Feichtingerjeva gospa in še dve drugi gospodični kot deputacija nabrežinskih dam, gospodičin in sploh nabrežinskega lepega spola in izroči s primernim ogovorom Slavčevemu pevovodji, gosp. Hribarju, lavorjev venec okrašen s trakovi v narodnih barvah kot priznanje in znamenje hvaležnosti in v spomin tega lepega dneva. G. Hribar, ginjen, se zahvaluje v imenu celega društva.

Na to stopi na oder V. Dolenc, za to povabljen po pevcih, in se zahvaljuje v imenu Slavca pred vsem vrlim Nabrežincem, posebno pa g. županu, za resnično velikanski in presrečni sprejem, posebej še omenja nabrežinskih gospa, gospodičin in deklet, ki so z vencem podeljenim g. pevovodji Hribarju prve bile na Primorskem v odlikovanju pevskega društva in na posled se zahvaluje tudi drugim od daleč in blizo došlim gostom. Nadalje povdarja, kolike vrednosti za razvoj narodov ima petje in da se posebno Slovan močno zanima za lepo domače petje. Kakor Nemci, ki so s petjem pripravljali edinost nemškega naroda, tako naj tudi Slovenci in sploh Jugoslovani po pevskih shodih začnejo bližati se eden drugemu, lepa pesmica naj vzbuja v njih pobratimstvo in naj jih navduša za najlepše cilje. Jugoslovanski pevski koncert v Postojni morda na biukoštni pondeljek prih. leta bil bi sijajen začetek takega približanja. Na koncu povdarja je še sedanje za Slovanstvo važne čase in izrazil nado, da se bode, kakor vsa znamenja kažejo, Avstriji in dinastiji vedno zvestim Slovanom osoda kmalo zboljšala, da bodo potem jugoslovanski Slavci še veselejši prepevali in vse te lepe nade naj bi vresničil naj presvitli cesar, kateremu naj zaddonijo tukaj na skalnatem Krasu 3kratni živioklici. Občinstvo je na to trikrat ponovilo živioklice in mogočen Slavčev zbor zapel je mej tem, ko je občinstvo stoje poslušalo, cesarsko pesem. Dolenc prečita po tem še Slavcu došle telegrame, ki se glase:

„Obžalujemo nemogočnost nazoči biti, napijemo gromoviti Živio nam sočutnim Slavcem in srčni pozdrav našemu generalu Hribarju. Društvo Edinost v Ajdovščini.

„Slavčev mili glasovi naj danes odmevajo veselo po ljubi moji domovini. Živili Slavci, živio njih pevovodja. Hafner.“

„Iz tužne zanemarjene Istre kličevo rojakom pri Slavčevem koncertu zbranim: na zdar! Tebi pa Slavci: le prepevaj zmira nad nami miloglasne pesnice, brate nam neverne drami, budi Slavec naj sestre.“

Janko in Alojzij.

„Na zemlji je pomlad, ko Slavec prepeva, razcveta se narod, ko pesem odmeva. Tržaški rodoljubje.“

Posebno zadnji telegram iz Cegnarjevega peresa vzbudil je navdušenje mej občinstvom. Ko je s tem menjala vsa slavnost, vsli so se Slavci okolo pred Tancejevo hišo napravljenih miz in zdaj je začelo še le tekmovanje posameznih zborov.

Radostno smo poslušali močan pevski zbor iz Sv. Ivana pod vodstvom g. učitelja Mozetiča, kateremu je od vseh strani po vsej pravici došlo priznanje za njegov trud. Z njimi so se vrstili tudi Rojanski, Proseški, Komenski in drugi pevci in pred odidom so še enkrat vsi zbori skupno zapeli „Šta čutiš“, na kar je vse veliko društvo napotilo se po razsvetljeni Nabrežini na kolodvor, kder so Slavci prepevali do odhoda vlakov Tržaškega in Goriškega in menjavali mej seboj bratovske pozdrave.

Vsakemu, kdor se je vdeležil koncerta, ostala bode Nabrežina v najlepšem spominu; zato je pa živili vrli Nabrežinci.

Dopisi.

V Gorici, 17. maja. (Izv. dop.) — Kakor smo zadnjič poročali, je napravil klub naprednjakov drž. zbora na čast grofa Coroninija, katerega je volil ta klub sopet za svojega predsednika, v Hotel Metropole na Dunaji banket, ki ima toliko važnejši pomen, ker se je pri tem banketu govorilo kar naravnost proti ministerstvu in se mu je indirektno očitalo to, da je namesto Coroninija imenovalo družega dež. glavarja za Goriško. Poslanec Hoffer napil je pri tej priliki Coroniniju blizo tako-le: „Mi smo razvili svoj program pred vsem svetom; pot po kateri hodimo je edina pristojna napredovalnemu klubu, to je ravna in odprta pot. Sedanja časi zahtevajo energičnih mož, mož, kateri hočejo doseči postavljeni si cilj brez mnogo obzirov (poslušajte slovenski poslanci?) in brez postranskih namenov. In mož take baže je naš predsednik. On je znal izraziti svoje pravo prepričanje ne mené se za to, kar se je zavoljo tega proti njemu učinilo (ministerstvo). Njegovo ime spominja na krono, kateri in njenemu nositelju bil je in bo vedno zvest, a prav tako je zvest svobodi, ustavi in napredku. In ako je prav ena vejica trnjeve krone na polit. polji malo ranila njegovo čelo, to ga je le še bolj priljubilo

mene, da bi bilo moje sree do mojega očeta tako trdo, kakor je ta kamen!

Ko se je Karl V. dne 27. septembra l. 1556 na Španskem izkrcal poljubivši tla, dejal je: „Nag sem prišel na svet, nag pridem zopet k tebi, ti mati vseh ljudi.“

Franc I. po bitki v Paviji: „Mi smo vse zgubili, le čast smo ohranili.“ Karl V. na Luterjevem grobu: „Pustite ga v miru; sodnik ga je uže sodil. Jaz se vojujem z živimi, ne pa z mrtvimi.“

Wallenstein cesarju: „Dvajset tisuč jih ne morem rediti, a s petdeset tisuči lahko zahtevam, kar hočem.“

Wallenstein pred Stralzundom: „Jaz hočem to mesto vzeti, če je tudi z verigami na nebo pripeto.“

Wallenstein po Gustav-Adolfov smrti: „Sreča za me, da je umrl; nemško kraljestvo bi ne moglo taka dva možaka rabiti.“

Deveronks Wallensteinu: Si ti isti osel, kateri hoče cesarjevo ljudstvo zapeljati in cesarju krono iz glave vzeti? Zdaj moraš umreti!“

Eugen, ko mu je Ludovik XIV. vzel poveljstvo: „Jaz bodem ptujemu kralju služil in pridem z mečem v roki na Francozko.“

Eugen, ko mu je Ludovik XIV. ponudil maršalsko palico, namestništvo in letnih 2000 zlatov doklade: „Jaz sem sedaj cesarski maršal in dolžen mojemu gospodu hvaležen biti; denarja ne potrebujem in Francozko maršalsko palico lahko pogrešam.“

Eugen je služil trem casarjem. Leopolda I. imenoval je svojega očeta, Jožefa I. svojega brata in Karla VI. svojega gospoda.

Eugen na smrtni postelji ležeč je imel cesarjevo podobo vedno pred očmi; zadnji dan je ukazal, da ga ne smejo do devete ure zjutraj zbuditi. O polnoci je še dobro spal. Ko se pa v jutro (dne 21. aprila 1736) nij ganil, so potegnili zagrinjalo iz okna in videli so, da je mrtev. Žalost v mestu in po deželi je bila velika. Zmogovalec v štirinajstih velikih bitkah miruje pri sv. Štefanu. —

Knez Schwarzenberg, nadpoveljnik zedinjene vojske: „Važni trenutek svetega boja je tukaj, hrabri vojščaki! Osodepolna ura bije, pripravite se na boj! Vez, katera krepke národe za svoje namene jedini, postane na bojnem polji vedno ožja. Rusi, Prusi, Avstrijci! Vi se bojujete za jedno reč! Borite se za evropsko svobodo, za neodvisnost vaših držav, za neumerjocost vašega imena. Vsi za jednega, vsak za vse! S tem uzvišenim klicem prične boj! Ostanite mu zvesti in odločilni uri in zmaga je vaša!“

Napoleon Saksonskega kralju: „20.000 mož vsak mesec lahko pogrešam. Vsako noč se v Parizu jedna vojska (armada) rodi.“

Napoleon, ko je bila Ney-u pot k vojski odrezana: „Jaz imam 200 milijonov v tuillerijah, dal bi jih rad za maršala.“

(Dalje).

njegovim političnim prijateljem, kateri znajo popolnoma ceniti njegovo dvorljivost, njegovo neutrudljivost in njegovo stalnost pri zagovarjanju pravice in svobode. Živio predsednik napredovalnega kluba, živio grof Coronini! Na to je po gromovitem klicanju odgovoril Coronini blizo tako-le: „Zahvalivši se za napitnico pravi, da bi ne govoril resnice, ko bi rekel, da se je odpovedal rad in dobrovoljno delokrogu, v katerem so ga podpirali z veseljem vsi sodeželani, tudi oni, ki niso z njim enacega političnega mnenja, in to ne vsled kakih pogojev z njimi sklenjenih, ampak vsled ljubezni domovine, katera obsega vse njene sinove. Noče se pa nadalje spuščati v to zadevo, ker njegova domovina ima zdaj dva moža, ki čutita v sebi poklic, da posvetita svoje najboljše moči domovini. Gotovo pa je, da tudi ne obzirjema na to, kar se je godilo, ne bode on več zapustil pota, po katerem hodi, zmerom oziraje se edino na dolžnost in nikoli na osebo, imajoč vedno pred očmi samo reč in radostno pozdravljaje vse dobro, naj pride od koder hoče, zmerom pa pobijaje slivico, od koder koli prišedšo. Nadalje pravi, da se spominja na to, da je star vojak in kakor tak naučil se je, storiti vedno svojo dolžnost pri vsaki priliki in ostati na mestu, kamor je bil postavljen in če bi imel tudi pasti. To je pot, katero sem hodil dozdaj in katero bom hodil tudi v bodoče. In zavest, da ste vi moji tovarši na tej poti, mi daje upanje in pogum, šteti se mej one delavce, ki sodelujejo pri velikanskem zidanju državnega poslopja zidanega na podlagi pravice in svobode, države, ki pod krilom teh idej teži na moralni in materialni napredek svojih državljanov. Konečno se še enkrat zahvaljuje za napitnico in povablja nazoče da pije na zdravje napredovalnega kluba.“ Ta odgovor je res lep in kaže poštene in visoke nazore našega bivšega dež. glavarja. Da bi le Avstrija imela dosti takih v resnici plemenitih plemenitašev, pa manj požrešnih „purgarjev“ a la Giskra et consortes, Avstrija bi se uže kmalo ozdravila notranje hude bolezni; tako pa je prišlo z nami tako daleč, da bi kmalo ne smeli več zagovarjati skupnih avstrijskih interesov, posebno mi Slovani ne, kajti naši jerofti Madjari in ustavoverci uže skrbé sami — za-se.

Kakor smo uže poprej enkrat pisali, mej vlado in našim novim županom se je moralo zgoditi neko posebno približanje in sklenil se je menda tudi kak kompromis zaradi glasovitega Favettija, kateri je bil v zadnji seji mestnega starešinstva sopen izvoljen za tajnika goriškega mesta in kakor se sliši ne bode vlada ta pot prav nič ustavljala se temu imenovanju. Ubi nedoslednost, ubi slepota! Mi si ta prevrat ne moremo drugače tolmačiti, kakor da je namestnik na vsak način nekam nedosledno postopal saj pred svetom; poprej po nobenem načinu ne: „tanto peso a cose di poco“; zdaj pa naenkrat „si prendono le cose con tanta fiacca“. Marsikaj bi se dalo pisati v tej zadevi, pa moramo za zdaj še molčati. Neka visoka oseba, ki se je za F. potegovala in dobila visok nos zaradi tega, se bo menda zdaj smijala tej komediji.

Kar se nas Slovencev tiče, se ne bojimo toliko tega imenovanja, ker ne mislimo, da je nov tajnik taka velikanska prikazen, da bi mogel v malih letih uničiti vse Slovence v Gorici; saj se z vladno podporo to nij šlo. Nekoliko let uže še lahko potrpite, saj vemo, da se naša reč v mestu dobro širi in postane sčasoma slovenstvo tukaj pravi faktor, le dobrih agitatorjev in spodbujalcev treba. Delajmo počasi in sigurno, ne spodrine nas noben strah.

5., 8. in 9. junija bodo v Gorici mestne dopolnitne volitve; skoro gotovo bo šlo letos brez vsacega boja; kar bodo naši zvononosci dekretirali, to bo šlo, torej letos ti gospodje tudi ne bodo potrebovali slovenskih volilcev, kateri bi se morali v vsakem slučaju postaviti proti sedanjim gospodujoči stranki.

Pogostoma hodijo sem v Gorico in Trst visoki generali pregledavat posadke; bil je tu pred tednom nadvojvoda Wilheim, za njim general Kuhn, prav ob tistem času, ko je nadvojvoda Albrecht pregledaval posadke na Hrvaškem. Vse to pomenja gotovo bližnjo činnost Avstrije. Te dni se je po Gorici razneslo celo vest, da dobimo madjarske konvode v Gorico. No prav se to bi nam manjkalo. Kaj bi morali oni straziti nas ali pa mi njih? — Sicer pa je to najbrže le šala.

Ne vemo kaj pomeni to, da ima dež. šolski svet tako pogoste seje, vsakih 8 dni skoraj vidimo v Gorici namestnika, kako mu dvorujejo naši visokoučeni ravnatelji in profesorji. A propós, slišali smo tudi o nekem tajnem cirkularu na glavarstva, vsled katerega morajo nekda popisati vsacega učitelja, kako uči, kaj prepeva, s kom se bavi itd.

Ta Stremajer zna strašiti, saj bo še vse naše učitelje, divje napravil. — Mi poznamo par učiteljev, ki v vsakem kotu vidijo špijona, tako jim je Stremajer v kosteh. Ali si morete misliti lepše dobe svobode in napredka.

V Gorici imamo zdaj tako zvane kavalariče; to društvo je še precej dobro, pa malo dela; nij denarja v Gorici.

Iz goriških hribov, dne 13. maja. (Izv. dop.) Citavši zadnji list Soče naletim na dopis iz Čepovana, v katerem gospod dopisnik opravičuje cestni

odbor zaradi popraviljanja ceste iz Grgarja proti Čepovan-u s tem, da se na spomladanske povodnji naslanja in iz tega stališča skuša ovreči mojo trditev, da je cesta slaba, česar se vsakdo, ki po njej vozi ali hodi, lahko sam prepriča. Gospod dopisnik pravi, da se je tudi on peljal po tej cesti in je videl samo pod Čepovanom, kjer se je cesta popravljala, zemljo na cesti drugod pa ne; za zdaj mu to verjamem, ker v drugih krajih je zemljo že voda iz ceste izprala in pustila samo debel grušč, ako se pa gospod dopisnik večkrat po tej cesti vozi, bo videl, da se tudi drugod tako dela.

Da je bilo potrebno jarke pri cesti globoko skopati, to jaz gospodu dopisniku pritrdim, da je pa tudi to zemljo bilo potrebno na cesto izmetati, tega mu jaz ne morem verjeti in ga uprašam, ali bi ne bilo bolje to zemljo, ktera na cesti v deževnem vremenu pa tudi v suhem vožnjo zelo zavira in ki je polna dobrega cestnega blata in drugih gnojilnih moči, na kako njivo speljati, ker, kakor se vidi, gnoja Čepovancem po malem hodi?

G. dopisnik opravičuje tako popraviljanje ceste največ zaradi neukrotljivih elementov, s tem se pa gospod dopisnik zelo moti, uprašam ga torej: Kakošno cesto večkrat povodenj poškoduje, ali z zmletim gruščem ali z čistim terdim gruščem posuto? Iz tega vzroka mi bo gotovo gospod dopisnik pritrdil, da tem bolj ko je cesta zemlje očiščena, tem manj jo povodenj poškoduje.

Da je cestno kladivo predebelo kamenje zdrobilo, to g. dopisniku deloma verjamem, pa vendar je že grušč, ki je v kupcih na cesti, predebil, da bi se zamogel hitro v dobro cesto podelati, kar bi bilo zaradi povodnji zelo potrebno, to se pa ne more zgoditi, ker je v grušču vsaj tretinja zemlje, sam na sebi pa predebil.

Iz vsega zadnjega dopisa v „Soči“ se torej razvideva, da gospod dopisnik ni v cestnih zadevah strokovnjak, ako bi bil, bi ne opravičeval tako popravljanje ceste. Gorjan.

Kviško, dne 15. maja. (Izv. dop.) Blagovolite, sprejeti veselo sporočilo, da kviška čitalnica se živi, če tudi je že velikonočni pondeljek brez večne popotnice umirala in je „secondo nonzolo“ komaj pričakoval, da bi jej odklenkal. Vzrok skorajšnega pogina je bil ta. Naš „finančni minister“, recte blagajnik čitalnični, imel je ta dan kot „Rozenberger“ vse polno gostov i zatorej nij imel časa čitalničnega obnega zbora udeležiti se, da bi letni račun udum razložil. Ker je ostalo brez računa, menilo je vse, da čitalnica je razpala. A v resnici nij tako, ker še tisti dan je bil voljen nov odbor brez „finančnega ministra.“ Za predsednika je voljen gosp. Filip Marinič z 8 odborniki in dvema namestnikoma. Sklical je že dve občni seji, kojih se je vseh 9 odbornikov udeležilo. V teh sejah se je sklenilo napraviti v nedeljo 3. junija besedo z igro, deklamacijo, petjem, plesom in tombolo. Pelo bode 10 domačih grl razne slov. komade. Program priobčimo prihodnjič. Nadejamo se obilo obiskovalcev posebno brislih, pa tudi goriške in druge slovenske inteligencije. Veselica bode se vršila v dvorani gosp. Franceta Mariniča, kateri bode goste prav dobro postregel.

Iz nabrežinske okolice, 14. maja. (Izv. dop.) Pri znani mečkariji in smešni boječnosti nekterih županstev v policijskih zadevah, kjer je želeli, da se jim enkrat za zmirom ta delokrog odvzame kot nekterim popolnoma nezmožnim zanj in tudi nepoklicanim; vidimo vedno bolj očitno, kako velika dobrota je v resnici ustanovitev c. kr. deželne žendarmrije. Naj torej zabilježimo energijo in taktičnost c. k. žend. stražmojstra g. Fr. Staetter-ja v Nabrežini, ki je gotovo te dni — to se lahko dokaže — se svojim odločnim mejstopom v neki krvavi aferi na tukajšnji postaji, mnogim osebam in brez dvombe restavraterju g. Böswirth-u in njegovi soprogi življenje rešil in ohranil. Nek mlad, nesramen in brezčelen nemšk paglavac, stanú mesar in v službi na postaji, zbesedi se z nekim poštenim gostom, na kar dobi od restavraterja svarila in nazadnje, ko vse ni pomagalo, bolj energičen zažug z odpustom iz službe. To prečrznika tako razkači, da gre po dolg oster nož, potem se podá v klet in se tam s pijačo še več poživini. Slavno svoje delo začne ta nemška hijena s tem, da rani kletarja in kmalo sleje na ta šum priskočivšega knjigodržca na več mestih globoko a ne smrtno zabode. Živina se je izrazila, in vse je bilo na to namerjeno, da hoče nocoj restavraterja zaklati in potle sebe (no, zanj bi ne bila nikaka škoda!); kateri ogrozni čin bi bil ta nemški bes gotovo izvršil, ako ni stražmojster g. Fr. Staetter, ki je po slučaju tam bil, koj pristopil (po vsi sreči v pravem momentu) in z gotovo nevarnostjo svojega življenja tega človeškega tigra z orožjem tako onezmožil, da so ga mogli zvezati in v zasluženi kraj odpeljati. To se je zgodilo ravno v trenutku, ko se je hudodelnik z nožem, s kojim je hotel tudi stražmojstra probosti, napravljaj, da ide in svojega gospodarja morda tudi se soprogo in drugimi vred zakolje in razmesari. Ako torej Staetter nij z duhom in krepko desnico

pricujoč in hiter, bil je žrtva on. Böswirth in drugi. Javno pohvaliti imamo tedaj pogum in taktičnost nabrežinskega stražmojstra g. Fr. Staetter-ja v tej in drugih prilikah. Tudi je sicer zelo uljuden, omikan in pravičen človek in v resnici kinč c. k. žendarmrije. Gospod Böswirth pa, ki je sploh znan kot blag in izobražen gospod, zna gotovo, komu je rešitev dolžan in je to morda bržkone, kolikor ga poznamo, že v djanji proti rešitelju izkazal. Vsakemu svoje!

Politični pregled.

V Gorici, 17. maja.

Uže pred tremi leti predlagal je umerli opat Prato v našem deržavnem zboru, naj se loči južni del Tirola, takozvani Trentino, da bi postal popolnem samoupraven in autonomen del deržave. Stoprav sedaj dognala se je v dotičnem odseku ona stvar in se je predlagalo v zboru, naj se kolikor toliko ustreže želji po italijanskem jarmu kopernečih južnih Tirolcev. Ker je predlog odseka z 95 proti 95 glasovom propadel, nij nam treba o tem govoriti obširnejše, omenimo naj samo, da je pač uže več kot preveč, da se vmešava naš deržavni zbor, to je nemška klika, v eminentno notranje stvari posameznih kronovin. Znanega dr. Herbsta, ki je neki tako eminentno zagovarjal odsekov predlog, je ta fijaško itako vžalil, da se je vsled tega odpovedal predsedništvu levičinega kluba. Da bi skoro Herbstova zvezda uže zahajala, potem bi pač bilo mnogo bolje za Avstrijo!

Madjarska deržovita oholost preseza uže vse meje. Interpelovalo se je namreč v madjarskem deržavnem zboru gledé domnevnih preganjanj ruskih katoliških Poljcev in gledé zagrebških lojalnih demonstracij. Pometaj Madjar preje pred svojim pragom in ne zatiraj tako po turško Serbov, Rumuncev in Slovakov, da ne govorimo tudi o erdeljskih Saksoncih! Le drezaj Rusijo; zna priti čas, ko bodeš moral tudi ti dajati račun za svoje grehe in potem bo po tebi. Kar se pa tiče zagrebških demonstracij, se derzneš uže soditi po izreku „Quod licet Jovi, non licet bovi“. Samo to še ne vemo, kedo naj bi bil pri sedanjem pol. položaji Jupiter in kedo bos (vol)?

Diplomatični zastopniki skoro vseh vlasti so zopet v Carigradu razen ruskega. Rusi, bivajoči v Turčiji, so dejani pod varstvo nemškega poslanika. Mej tem in v tako kritičnih časih odpotoval je ruski zastopnik v Londonu za nekoliko tednov na odpust. To nij brez pomena in je najberže rusko-angleško razmerje precej neprijazno, če jemljemo v poštev Derbyjev ojster odgovor na rusko okrožnico, koja je bila Rusija pred vojno vsem velesilam poslala. Situacija bi se utegnila močno spremeniti, če se zarés po odstopu francoskega ministra Jules Simon spremeni takó vnanja politika Francije, kakor se bojé Italijani in Nemci.

Iz črnogorskega bojišča se poroča, da so ustaši v Hercegovini zapalili Grab in nekoliko turških kul ter da oblegajo Kerstac, blizo avstrijske meje. Miriditi nabili so močno, kakor se iz zanesljivega vira poroča, iz miridiškega mesta Orosi odhajavše Turke. V kratkem utegnejo se Črnogorci in Miriditi združiti.

Raznesla se je bila vest, da je proderla ruska vojska uže v Dobručo, a nij se še do sedaj poterdila. Bombardiranje mej Turtukajem in Oltenico noče ponehati.

Razne vesti.

Cesar je podaril občini Ivanigrad v Sežanskem okraji 150 glđ. za napravo novega mirodvora.

Razsodba deržavnega sodišča, katere smo omenili v zadnjem listu, zadevala je sledečo stvar. Tri občine na spodnjem Avstrijskem nameravale so napraviti si šole izključljivo z le slovanskim učnim jezikom. Deželni šolski svet in ministerstvo za nauk hotela sta dovoliti sloj, jezik samo kot posredovalen

za poduk v nemškem jeziku. A državno sodišče odločilo je proti ministerstvu sklicevaje se na čl. XIX. derž. osn. postav o splošnih pravicah in dolžnostih državljanov. Po tej postavi, pravi odlok, imajo vsi narodi avstrijske države neovergljivo pravico do ohranjenja in gojenja svoje narodnosti in svojega jezika in je tudi država pripoznala izrečno enakopravnost vseh jezikov v šoli; konečno se morajo po istej postavi v deželah z raznimi narodnostimi učilišča tako urediti, da je vsakemu mogoče izobraziti se v svojem materinem jeziku, brez da je prisiljen drugega deželnega jezika se naučiti. Ker se pa nahaja v onih občinah, kakor je splošno konstatirano, skoraj izključljivo le slovanski narod in tam slovanski jezik najmanj vsaj prevaguje, tedaj se jim mora po postavi nedvojbeno pravica pripoznati, da se tam slovanski jezik, enakopravno kakor vsak drug v Avstriji navaden, ohranjuje in goji in da se naj poskerbi za to, da bode mogoče otroke tamošnjih ljudskih šol izobraziti v njihovem materinem jeziku. Naj bi uže bilo v interesu prebivalstva onih krajev, katero je krog in krog obdano od nemškega naroda, če bi se mladina odgojevala v nemškem jeziku, vendar je na njih ležeče to poskerbeti. Določba, katera bi po sili to zahtevala, je nepostavna. Tako se glasi odlok derž. sodišča. A naš minister za nauk in bogočastje hodi svojo pot in ga ti ne zmenivši se za član XIX. povsod zveličavno nemščino v šole, ker brez nje ne more se nikdo olitati (?).

Zagorska narodna čitalnica* napravi dne 20. maja — binkoštno nedeljo — veselico na Kalcu v spomin M. Vilharja, katere čisti dohodki so namenjeni za M. V. spomenik! Program: 1. Čveterospev; 2. Slavnostni govor; gov. g. V. Dolenc; 3. Zbor; 4. Deklamacija v spomin M. V.; dekl. godč. J. R.; 5. Samospev; poje godč. A. C.; 6. Šaljivi „Janez“; 7. Petje; 8. Komični prizor; predst. g. A. D.; 9. Srečkanje; 10. Sviranje godbe s plesom. Začetek ob 7 zvečer. Vstopnina za osobo 60 kr., za družino 1 gld. 20 kr. Točke petja je blagovoljno prevzel Goriški „Slavec.“ Ker ima ta veselica blag namen, nadejati se je obilne udeležbe, osobito od strani čestiteljev in spoštovalcev pokojnega M. Vilharja.

Gosp. dr. Andrej Lisjak, zdravnik v Kanalu na Goriškem, se je poročil dne 15. maja t. l. z gospodično Charlotte Kerstein iz Teržica na Kranjskem.

Zanimivo za c. kr. uradnike. Pražka „Politik“ poroča iz viših uradniških dunajskih krogov, da namerava naš finančni minister Depretis predlagati postavo, po kateri bi moral vsak c. kr. uradnik odstopiti jeden del svoje plače na korist državnim financam; na dalje bi se vpokojili vsi uradniki, kateri so uže 40 let služili in bi se dalje časa njihova mesta ne namestila. Avancement bi se, se vé, tudi toliko časa ustavljal. Tako neki misli Depretis opomoči državnim financam in na ta način bi si morala opomoči tudi vsa druga ministerstva. Kaj pomenja to?

V izpraševalno komisijo za narodne in meščanske šole v Kopru (Capodistria) so imenovani gg. Or. Gerosa, gimnazijalni učitelj, Josip Belušič, Karol Švab, Štef. Križnič in J. Kristan, glavni učitelji v Kopru. Poslednji trije gospodje raprezentujó izp. komisijo za Slovence. Prve dni t. m. je delalo učiteljski izpit v Kopru 9 učiteljev, izmed kojih so nekda 4 pali, eden pa je bil aprobiran za meščanskega učitelja za stroke: fiziko, matematiko in prirodopis, namreč Goričan Carrara, ki je pred kacimi 7 leti dovršil bil učiteljske v Gorici. To je tedaj drugi meščanski učitelj na Primorskem; prisojeno mu je bilo spričevalo N.ro II.

Tržno sporočilo firme Jos. Pipan et Comp.
v Trstu dne 15. maja 1877.

Naš trg se vzdržuje vkljub pičlim poslom pri jako visocih cenah, posebno kolonijsko blago; žita so močno porastla, vendar pa se cene koruze začenjajo pomikati nazaj.

Kava — kakor smo pred mesecem poročali, je močno porastla in se vzdržuje pri stalno visokih cenah. Dobra Rio velja gl. 104, srednja gl. 108 fina gl. 110, najfinejša gl. 112, Java gl. 125, S. Domingo gl. 115, Malabar nat. gl. 118, Ceylon nat. gl. 110 do 120, Ceylon plant. gl. 140 do 158, Ceylon Perl gl. 160, Mocca gl. 140.

Poper gl. 55, Sladkor domač gl. 52 do gl. 56.

Sadje — zanemarjeno, kakor navadno v tem času. Rožiči gl. 10, fige v venci gl. 11, pomeranče (zaboj) gl. 6, limoni (zaboj) gl. 6, mandlji gl. 88, cvebe Sultanina I gl. 26—30, Sultanina II gl. 24, Cismè rudeče gl. 18, Elemé gl. 22 do 28, grozdice (uva passa) I gl. 26, II gl. 24.

*) V zadnjem listu vrnila se je pomota, ker bi se moralo glasiti „binkoštno nedeljo“ namesto „v nedeljo.“

Ured.

Razno blago. — Riba polenovka gl. 43, kolonij gl. 9 do 13, Rum Jamaica (galona) gl. 4.50 do gl. 6, čaj zelen gl. 4, črn gl. 4 do 7, zafran spanjski gl. 50 do 56.

Riž — visoke cene tega blaga se vzdržujejo in so jako trdne; italijanski riž velja od gl. 22 po kakovosti do gl. 28, angleški I gl. 183/4, II gl. 173/4, Siam gl. 163/4.

Mast in petrolij — masla primanjkuje, mast bode morda poskočila v ceni, v petroliji je pa prav malo dela in zatorej cene tega blaga težijo na znižanje. — Maslo štajersko velja od gl. 96 do 100, špeh amer. 16-18 komadov v zaboju gl. 64, 20 do 21 komadov v zaboju gl. 63, mast Wilkocs v sodih gl. 681/2, Bancroft gl. 72, petrolij v sodih gl. 203/4, v zabojih gl. 251/2.

Žita in domači pridelki so večinoma porastli in nij misliti, da bi tako kmalo ceneji postali; še pri koruzi nij verjetno, da bi cene še dalje padale; brže vtegnejo sopet poskočiti. Pšenica gl. 181/2, riž gl. 111/2, ječmen gl. 10, koruza gl. 91/2, oves gl. 101/4, fežol (Cocks) gl. 121/2, rumen. okrogel gl. 131/2, bel dolg gl. 121/2, bel kratek gl. 121/4, rudeč navaden gl. 121/4, zelen dolg gl. 113/4, zelen kratek gl. 103/4, leča od gl. 24 do 28, proso gl. 14, konoplje od gl. 26 do 38.

Isterski in dalmatinski pridelki. Mandlji gl. 44, med gl. 33 do 43, olje oljkino z certifikatom gl. 50, (olje bo najbrže poskočilo v ceni) kože jančkove gl. 60 do 80, loj v sodih gl. 50, šmak isterski gl. 81/2, dalmatinski gl. 71/2.

Te cene se razumejo za 100 K.6 prosto na kolodvoru.

Omenjena firma sprejema tudi blago v komisijo in anticipira svete za tako blago; kupuje pa tudi raznovrstno blago na svoj račun ter plačuje točno po prejemu.

Poskusite!!

Podpisani naznanja p. n. občinstvu, da je odprl 1. t. m. prodajalnico jedil. stvari v gosp. ulici št. 266 in priporočevaje se za močni obisk, obljublja postreči vedno z najboljšim blagom po najnižji ceni.

Karol Makuc.

Razpis učiteljske službe.

Da se prazna služba učitelja III verste v Rukavcu hrvatskim učnim jezikom in po zakonu 3. novembra 1874 odmjerenom plačom, kakor i stanovanjem v naravi, redno napuni, razpisuje se natečaj opomenom, da prošnje sa dokazi sposobnosti, starosti in dosedanjega služ-

bovanja se imadu najdalje do 28. maja t. g. od onih prositeljah, koji su jurve v službi, tragom predpostavljene oblasti, a od onih, koji još nisu službovali, ravnim potem na ovo c. k. vjeće predložiti.

C. k. kotarsko školsko vjeće
Voloska 26. aprila 1877.

Pozor!

Podpisani naznanja slovenskemu občinstvu, da je vzel v najem gospod **Rupnikovo palačo** z vrtom v Solkanu, kder bode v nedeljo 6. t. m. odprl veliko gostilno „Pri Studencu“ in si bo po vsej moči prizadeval zadovoliti občinstvo z dobrimi mnogovrstnimi najboljšimi pijačami in jedili in točno pa ceno postrežbo

Ana Merlin.

Dražba za zidarje!

V Sovodnjah se bode zvišal stolp cerkve. Delo je cenjeno na blizo 2891 gld. Dotični načrt in natančni pogoji so razpostavljeni v pisarni podpisane županije. Dražba za prevzetje tega dela bode 1. junija v žup. pisarnici od 9 do 12 ure zj.

Županstvo v Sovodnjah.

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà) vstanovljene po grofu Thurnu v Gorici naznanja, da bode dne 11 junija 1877 začela javna dražba (kant) nerešenih zastav I. četert leta 1876 t. j. tistih, ki so bile zastavljene meseca januarja, februarja in marca 1876.

V Gorici dne 9 maja 1877.

Ravnatelj; D. LOVISONI.

V Gorici v Raštelu 292.

Jako zanimivo oznanilo.

Nova

PRODAJALNICA

napravljenih oblek

v Gorici v Raštelu 292.

priporoča svojo velikansko zalogo raznovrstnih napravljjenih oblek, elegantnih in modernih, za gospode, mladenče in dečke, razne velikosti in kakovosti po cenah

čudno nizkih.

V Gorici v Raštelu 292.

V Gorici v Raštelu 292.

V Gorici v Raštelu 292.